

# Deus é xusto e xustificativo

É común entre algúns teólogos que Deus declara ao home “coma se fose” só por medio da fe en Cristo, é dicir, fixeron unha reserva. Para algúns, e entre eles destacamos ao doutor Scofield, “Deus declara que o pecador é xusto”, é dicir, afirma que Deus “non fai xusto ao home”.

---

## Deus é xusto e xustificativo

A palabra “xustificación” (Dikaiosis) cando a usa o apóstolo Paulo refírese ao que é certo, do mesmo xeito que o salmista David usa a palabra “xustificación” (hitsdik) para referirse a Deus porque realmente é Xusto.

O apóstolo Paulo usa unha palabra grega que ten o mesmo significado que a palabra hebrea “xustificación” para referirse aos cristiáns porque son verdadeiramente xustos “... polo que estás xustificando cando falas ...” (Rom. 3: 4; Sal 51: 4). Os que cren créanse de novo nunha condición nova e específica: a verdadeira xustiza e santidad (Ef 4:24).

Os termos empregados no Novo Testamento para a xustificación, en grego, son: Dikaios (xusto); Dikaiosis (xustificación, defensa, reclamación dun dereito) e; Dikaioo (ter ou recoñecer como xusto). No Antigo Testamento o termo é hitsdik, que significa declarar no xulgado que alguén cumpre a lei (Ex 23: 7; Deut 25: 1; Prov 17:15; Is 5:23).

Cando Deus declara que o home é xusto, é dicir, xustifica, declara o que é verdade, porque Deus non pode mentir.

Por que a afirmación anterior? Porque entre algúns teólogos establécese que Deus declara ao home “coma se fose” só por medio da fe en Cristo, é dicir, fai unha reserva. Para algúns,

e entre eles destacamos ao doutor Scofield, “Deus declara que o pecador é xusto”, é dicir, afirma categoricamente que Deus “non fai xusto ao home”.

“O pecador crente está xustificado, é dicir, é tratado como xusto (...) A xustificación é un acto de recoñecemento divino e non significa facer xustiza a unha persoa ...” Biblia de Scofield con referencias, Rom. 3:28, p. 1147.

Agora, Deus nunca declararíase que o home é xusto, xa que en realidade non está na condición de xusto. É inconcibible que Deus declare e trate como xusto o que non fai xusto. Como podería recoñecer Deus algo que non é como é?

Sabemos que Deus ten o poder de chamar cousas que non son coma se fosen (Rom. 4:16), pero nunca declararíase que o pecador era xusto; porque non xustificarei aos malvados ”(Ex 23: 7).

Se Deus non xustifica aos malvados, como é posible que o pecador sexa declarado xusto?

O apóstolo Paulo afirmou con razón que “o xustifico do pecado está morto” (Rom. 6: 2-7). Se a primeira proposición é certa, a segunda tamén é certa, xa que a segunda depende da primeira.

Deste xeito a palabra “xustifico” traduce unha idea verdadeira, xa que todos os que creron morreron con Cristo.

Cando o apóstolo Paulo usa a palabra “xustificación”, ten en mente algo que é certo, é dicir, o que está morto está plenamente xustifico do pecado.

Se o vello foi crucificado con Cristo, quen é xustifico (declarado xusto) por Deus?

Sabemos que Cristo foi entregado por culpa dos pecados da humanidade e que, cando cren nel, morren e están enterrados.

Sabemos que Xesús resucitou dos mortos e que con El os que creron resucitaron “Polo tanto, se xa resucitou con Cristo, busque as cousas de arriba, onde Cristo está sentado á dereita de Deus” (Col 3: 1) .

A “xustificación” (declaración xusta) recae sobre o novo home que resucita con Cristo dos mortos. Só a nova criatura está declarada xusto diante de Deus, porque foi creada de novo na verdadeira xustiza e santidad.

O pecador nunca será declarado xusto, porque o vello, que é o pecador, será crucificado con Cristo “Porque sabemos que o noso vello foi crucificado con el ...” (Rom. 6: 6). O pecador nunca será xustifico ante Deus, senón que morre a través da cruz de Cristo.

O pecador que acepta o sacrificio de Cristo a través da fe (evanxeo) morre xunto a El e cando resucita, unha nova criatura (creada) segundo Deus resucita na verdadeira xustiza e santidad. Este novo home é declarado xusto diante de Deus.

As palabras traducidas “xustificar” e “xustifico” significan “facer xusto”, “facer xusto”, “declarar xusto”, “declarar directo” ou “declarar libre de culpa e merecedor de castigo”. Cando Deus crea ao novo home con verdadeira xustiza e santidad, realiza todas as accións descritas nos verbos anteriores.

Só o que é creado só pode recibir esta declaración de Deus, é dicir, só o home novo, creado segundo Deus, pode recibir a declaración de Deus: é xusto.

“E vístese do novo home, que segundo Deus é creado na verdadeira xustiza e santidad ...” (Ef 4:24).

O novo home creado por Deus, a través de Cristo Xesús, é dicir, que resucitou de entre os mortos, créase na verdadeira xustiza e santidad, polo que cando Deus o declara xusto, fala do que é verdade, dunha condición plena e efectiva. hoxe.

“Foi entregado polos nosos pecados e resucitou para a nosa xustificación” (Rom. 4:25);

“... Porque o que está morto está xustificado do pecado”  
(Rom. 6: 7)

Vendo estes dous versos, está claro que Xesús foi entregado por culpa do pecado dos pecadores (se a humanidade non pecara, non habería que morrer Cristo) e, morrendo con El, cúmprese a xustiza de Deus, xa que o pecador recibe o determinado pola xustiza de Deus: a morte.

Entón, o morto está xerado de Deus e resucita á gloria de Deus Pai, xa que os que cren resucitan con Cristo. Deste xeito está xustificado, ou declarado xusto, porque con ese fin Cristo resucitou de entre os mortos: “resucitou para a nosa xustificación” (Rom. 4:25).

Se un non acepta o argumento de que os cristiáns son realmente xustos, tamén hai que concluír que Cristo non resucitou. Se Cristo xurdiu, é certo que os cristiáns xurdiron con El e son declarados xustos.

Cando o vello morre con Cristo, Deus é xusto. Cando Deus crea ao novo home, El é o xustificante. Sen ningunha contradición: é xusto e xustificativo.

A Biblia di que a todos os que cren en Xesús se lles dá o poder de ser feitos (creados), fillos de Deus. O vello foi crucificado, asasinado, enterrado e un home novo xorde dos mortos. Este novo home declárase xusto.

Pablo expresou que “o que morreu ao pecado está xusto diante de Deus” porque a condición de estar morto ao pecado é o mesmo que estar “vivo” para Deus. O que é creado de novo a través do evanxeo, que é o poder de Deus para todo o que cre, está xustificado (declarado xusto), porque é unha nova criatura creada na verdadeira xustiza e santidad.

Por iso mesmo Pablo declara: “Quen foi liberado polos nosos pecados e resucitou para a nosa xustificación” (Rom. 4:25).

O home que é declarado xusto diante de Deus non é o que morreu, senón o que resucitou dos mortos, é dicir, a nova criatura xerada de novo en Cristo.

Cando o apóstolo Paulo di que o que está morto está xustificado do pecado, ten presente a idea do seguinte verso: “Porque é Cristo o que morreu, ou mellor dito, o que resucitou dos mortos, o que está á dereita de Deus e tamén intercede por nós ”(Rom. 8:34).

Quen morreu por pecar (ou mellor dito) que resucitou con Cristo foi xustificado, é dicir, declarado xusto diante de Deus.

Algúns pensan que a declaración de xustiza por parte de Deus será efectiva no futuro e que, no presente, o home só ten unha declaración do que pasará despois. A xustificación non é así.

“A xustificación é unha declaración de Deus sobre a condición da nova criatura diante del”

Todos os que cren teñen o poder de converterse en fillos de Deus, fillos non nacidos da vontade da carne, nin da vontade do home ou do sangue. Estes nacen do Espírito, creado segundo Deus na verdadeira Xustiza e Santidade (Xoán 1:12 -13).

Xa que só os que nacen na xustiza e na santidade son verdadeiros, son declarados xustos diante de Deus (Ef 4:24). Deus é o xustificante dos que cren en Cristo.

O salmista só puido recoñecer os seus erros como un xeito de declarar a xustiza de Deus. Calquera home non pode ir máis alá do que fixo o salmista.

Non obstante, antes de declarar o home xusto, Deus fai algo extraordinario: a pena predeterminada aplícase aos culpables (morte), xera unha nova criatura a través do seu poder (o

evanxeo) e declara o novo home xusto diante del.

Mediante a xustificación, a sabedoría múltiple de Deus faise coñecida entre os principados e os poderes.